

Negerdrengen

af Michael Riber Jørgensen

Negerdrengen.

Ja, sådan hedder den altså, også i 2018. Det politisk ukorrekte ord er til gengæld den historisk korrekte betegnelse for det, der for mange thyboer var det første møde med verden uden for Thy. Når man – som de fleste danskere indtil for bare et par generationer siden – voksede op på landet, før fjernsynets tid og uden de store forbindelser ud over sognegrænsen, var det småt med glimt fra verden udenfor.

Ét af de steder, hvor man kunne få et glimt, var i missionshuset. De fleste steder var det Indre Mission, der arrangerede søndagsskolen, men som oftest havde langt størstedelen af sognets børn deres gang der. At gå i søndagsskole var jo bare noget man gjorde – lidt kristen grundopdragelse kunne vel aldrig skade, om man så selv kom fra et missionsk hjem eller ej.

Søndagsskolen repræsenterede på sin vis forbindelsen mellem Thy og den vide verden. Her hørte børnene historier fra de varme lande og fra meget gamle dage – faktisk helt tilbage fra bibelsk tid. Når historien var slut og børnene skulle hjem, defilerede de forbi den indsamlingsbøsse, der typisk stod ved døren. Den kunne have forskellige udformninger, men mange steder tog den altså skikkelse af en lille, sort drengfigur, knælende oven på en kasse. Når børnene puttede deres medbragte mønt i sprækken, ramte den en vippemekanisme, som fik drengen til at nikke i taknemmelighed over bidraget.

Negerdrengen i missionshuset blev således det fysiske symbol på båndet mellem den indre og den ydre mission. For børnene blev den symbol på de



Negerdrengen fra Norhå. Foto: Museum Thy.

børn i de varme lande, som pengene var tiltænkt. Ganske vist nogle lidt andre varme lande end dem i Bibelen – men i et barnesind gjorde det nok ikke den store forskel. Og når det kom til stykket, var børnene i de varme lande nok heller ikke så forskellige endda fra deres jævnaldrende i Thy...